

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijke
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS
2de trimester 2006
10^e jaargang nr. 2

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

Pastoral Do Menor

Nieuwsbrief

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

Itterbeek, 21 juni 2006.

Beste Vrienden van Freddy,

Heel binnenkort komt Freddy voor enkele weken weer naar Europa. Ongetwijfeld zal hij proberen het grootste gedeelte van zijn kort verlof in Vlaanderen en meer bepaald in Itterbeek door te brengen.

Zoals wij hem kennen zal hij echter weer letterlijk en figuurlijk op pad gaan om links en rechts de hoogstnodige fondsen los te peuten, die het voortbestaan van zijn "Pastoral do Menor de Alagoïnhas" moet blijven mogelijk houden.

Zijn welverdiende rust zal er meer dan waarschijnlijk weer erg berooid aan overschieten.

Daarom wil ik deze gelegenheid nog eens te baat nemen om ieder van ons nog eens aan te moedigen om Freddy te helpen waar het kan.

Hijzelf wordt er beslist niet beter van. Maar de "Sitio" en het blijvende karakter van het straatkinderenproject, in al zijn facetten, blijft alleen maar mogelijk indien wij allemaal ons daarvoor blijven inzetten.

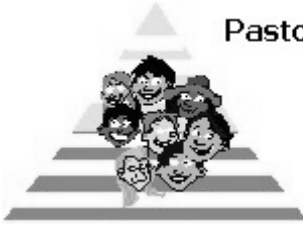
Wij zijn er ons terdege van bewust, dat onze bijdrage alleen niet volstaat om de maatschappelijke verhoudingen in Brazilië, of zelfs in Bahia en ook niet in Alagoïnhas in gunstige zin te laten evolueren. Maar we weten met zekerheid, dat al de kinderen, die in de loop van de laatste decennia met het levenswerk van Freddy, direct of indirect, in aanraking kwamen er zowel materieel als moreel hun voordeel bij deden.

Laat ons dus verder onze solidariteit met deze misdeelde jongeren betuigen en hun een reële toekomstkans in de vorm van opvang en onderwijs bezorgen.

In hun naam en in naam van Freddy, hartelijk dank!

De redactie

Nieuwsbrief van de Pastoral do Menor via e-mail of via de website ?
Help ons en kijk snel op de laatste bladzijde van deze brief !

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Alagoinhas , 13 juni 2006

Beste mensen, vrienden allemaal,

We hebben zojuist het Pinksterfeest gevierd. Het is het feest van geloven dat, dank zij de Geest van Jezus, alles mogelijk is of wordt. Dat dank zij Zijn Geest ons alles telkens opnieuw ten beste komt, dat de God van Leven met ons voortdurend bezig is, ook al merken we het zo weinig. Het is het feest van die Geest die ons vertrouwen geeft, het ondersteunt en iedere dag opnieuw voedt. Het is het feest van Jezus' Geest die het mogelijk maakt de moed nooit op te geven. Het is het feest van Hem die zijn volk niet wezenloos laat verkommeren. Het is het feest van vernieuwing, van bevrijding, van vooruit kijken, van nieuwe kansen benutten, van solidariteit, van rechtvaardigheid... Feest voor elke mens, wie hij ook is, wat hij ook doet, wat hij weet of heeft... dus ook voor onze kinderen, tieners en jongeren van de "Pastoral do Menor de Alagoinhas".

20 Jaar "Pastoraal" heeft ons toch wel heel wat bijgebracht aan kennis en begrip van het belang dat kinderen, tieners en jongeren 'au sérieux' moeten worden genomen. "De rol en de plaats begrijpen en herkennen die kinderen en tieners invullen in het dagdagelijkse leven van onze samenleving - en die dan ook nog weten te aanvaarden - is, zonder twijfel, een van de grootste uitdagingen van vandaag. Het bevraagt, zonder enige twijfel, eeuwen van conservatieve politieke mentaliteit alsook de eveneens voorbij gestreefde visie dat het kind en de tiener enkel kunnen beschouwd worden als opslagplaatsen van kennis en ervaring opgebouwd volgens het denkpatroon van de volwassen-wereld; zonder rechten en verlangens".

Dat kinderen en tieners echt deel nemen aan het sociale leven is fundamenteel voor de maatschappelijke en sociale ommekeer. Alle mensen, ook zij, hebben nood om zich op eigen manier uit te drukken en daarom moet elke expressievorm vrij kunnen zijn. Maar hoe dat mogelijk maken?

"Het is noodzakelijk naar hen te leren luisteren en hun opinies ernstig te nemen, zeker wanneer het gaat om het nemen van beslissingen rond verouderde sociale problemen die ons blijven omringen. Zo ook bij het aanpakken van nieuwe uitdagingen die steeds meer en meer en op alle momenten naar ons toekomen. Wij moeten hun interne krachten kennen en ze voor hen aanduiden. Ze moeten in staat gesteld worden hun leven in eigen handen te nemen en zich een plaats weten te verwerven in het sociale leven van vandaag."

De "Pastoraal" wil een instelling voor hen zijn die het niet alleen schoon gezegd krijgt maar die vooral kansen en vrijheid geeft of scheidt om dit uit te proberen in hun samenzijn en hun samenleven. Daarom hechten wij enorm veel belang en aandacht aan onze organisatie, aan de planning van onze werkprogramma's, aan de verschillende pedagogische activiteiten en aan het voorstellen van vele debatonderwerpen die voortdurend worden aangepast naar gelang de verschillende groeifases.

Het opnemen voor het kind, de tiener en de jongere is vooral een kwestie van respect voor elk van hen en hen echt aanvaarden als volwaardige levenspartners. Het is geloven in hun potentieel en in hun mogelijkheden om zelf bewust mee te werken aan de opbouw van een betere, meer menselijke en rechtvaardigere wereld.

Hoe willen we in een nieuwe wereld en zijn toekomst geloven als we niet geloven in de verantwoordelijkheidszin van onze jongeren; als we ze niet ten volle laten participeren bij het nemen van de nodige beslissingen.

Ik dank allen die af en toe wat reageren op deze brieven of die belangstellend vragen hoe we het runnen en redden hier in Alagoinhas. Het is soms heel wat post waarop, bij gebrek aan tijd, niet steeds kan beantwoord worden. Maar het doet telkens opnieuw weer enorm heel veel deugd. Het is voor mij en zeker ook voor de kinderen, tieners, jongeren en opvoedend personeel van onze "Pastoraal" enorm belangrijk te mogen ondervinden (en dit steeds opnieuw, jaar na jaar) hoe trouw jullie blijven bij het ondersteunen van dit zó belangrijke werk. Te meer dat het hier toch gaat om meer dan zeshonderd kinderen, tieners en jongeren die elke dag aan onze zorgen worden toevertrouwd. En achter hen zitten meer dan 400 vaders en moeders verscholen om nog niet te spreken van de meer dan tweeduizend broers en zussen. Het zijn allemaal mensen die onrechtstreeks ook door ons geholpen worden met bv. af en toe een extra voedselpakket, gratis gezondheidszorg, juridische hulp, hulp en bijstand van onze sociaal assistente, psychologe, psychoanaliste, pedagoge, enz....

Beste vrienden, zo willen we blijven voortdoen! Maar het is niet altijd even gemakkelijk. De hulp wordt schaarser, de wisselkoers zakte de laatste twee jaar met bijna de helft. Onze plaatselijke regeringen (stad, staat en federatie) zijn steeds meer afwezig. De staat Bahia en zelfs onze stad Alagoinhas liet ons verleden jaar gewoonweg helemaal in de steek. De bijstand werd niet vernieuwd. Eerlijk gezegd... we zagen zwarte sneeuw! En toch... we overleefden het! Dit jaar zit het iets beter. De stad beloofde terug hulp en is dit tot hiertoe getrouw nagekomen. De Goddelijke Voorzienigheid was er trouwens ook om ons af en toe een flinke duw in de rug te geven. De grote opdracht blijft nog steeds dezelfde: middelen, mensen en organisaties vinden die het ons mogelijk maken het werk verder te zetten en de jongeren in nood niet in de steek te laten.

En daarom neem ik, zoals het ook gebeurde in het boekje van maart 2001 opnieuw de moed in beide handen om, naast het zoeken van grotere ondersteuners, mensen van goede wil te vinden die bereid zouden zijn om gedurende enkele tijd (bij voorbeeld vijf jaar) iedere maand (of eens in het jaar) een wat grotere inspanning te doen en ons op deze manier uit onze financiële zorgen weten te halen. Als ik zo vrij mag zijn... ik heb de moed aan de dag gelegd een streefgetal voorop te stellen... **ik zoek 600 families die bereid zouden zijn elk 50 Euro's per maand** (of 600 Euro's) eens per jaar over te maken aan onze "Pastoral do Menor de Alagoinhas". Mijn volgend bezoek aan Europa zal daaraan ten volle worden besteed. Dus weerom eens geen vakantie maar dat heb ik voor deze edele zaak toch wel over. Zonder schaamte durf ik hier te zeggen:

"IK HEB DUS ZORGEN – DE PASTORAAL HEEFT ZORGEN – ONZE JONGEREN EN OPVOEDEND PERSONEEL HEEFT ZORGEN - HELP ONS A.U.B.!"

En toch ben ik er de moed nog niet bij verloren. We houden stand! Oplossingen bestaan er. Hier in Brazilië, daar in België/Europa of ergens anders ... En de Goddelijke Voorzienigheid, die helpt ... maar we moeten er voor werken en ons best blijven doen. We mogen zeker niet bij de pakken gaan zitten en er het bijltje bij neerleggen. Integendeel! Maar ik heb ook elk een van jullie hierbij nodig!

Mag ik jullie daarom het volgende voorstellen en vragen?

- **De mensen die het boekje krijgen en die tot hiertoe nog niet hebben bijgedragen, heb de goedheid, naar eigen mogelijkheden en geweten, ons vanaf nu financieel wat te ondersteunen. (Wie weet misschien met een bestendige opdracht, vanuit je bankrekening?)**
- **De lezers en de weldoeners die dit wel al doen, kijk eens of de eventuele bijdrage, of de maandelijkse bijdrage niet kan worden vermeerderd.**

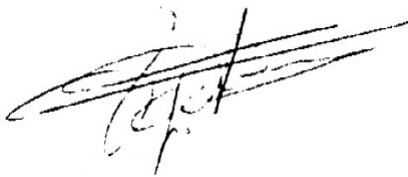
- **De lezers en weldoeners die één keer per jaar, of zelfs meermaals per jaar een betrekkelijke grotere som overmaken (zoals er toch heel wat zijn) vraag ik ons zo verder te blijven helpen.**
- **Kunnen enkelen onder jullie deel uitmaken van deze 600 families waarover ik het hierboven had?**
- **Wie van jullie kan mij adressen aan de hand doen van vrienden en/of kennissen die mogelijk ook weldoener zouden willen worden van onze instelling?**

Ik weet dat het heel wat gevraagd is en toch ... omwille van het geluk en de toekomst van zovele kinderen, tieners en jongeren in nood heb ik het, na vijf jaar, opnieuw aangedurfd om deze moeilijkheid en deze pijnlijke wonde naar jullie toe open te trekken. Jullie hebben recht op de waarheid. Ook weet ik maar al te goed dat alleen de Liefdevolle Vader jullie deze barmhartige-Samaritaan-daad te gepaster tijde kan (en zal!) vergoeden. Ik kan alleen maar bevestigen, vanuit eigen ervaring, dat ge door deze belangeloze inzet u een heel stuk gelukkiger zult voelen. En als er iets belangrijks is in het leven, dan is het toch wel: "gelukkig zijn!".

Beste vrienden allemaal, deze brief is dan een bedelbrief geworden. Maar ja.... waar het hart van vol is, daar lopen de mond en de pen van over. Ik doe het dan ook omdat ik weet dat jullie op de hoogte willen gehouden worden van ons dagelijks reilen en zeilen. Dit kan niet altijd alleen maar het positieve, het blijde en het goede zijn, maar soms ook de tranen, de strijd en de moeilijkheden.

Dank je wel voor je aandacht en je gulheid!
En nu nog een hartelijk "tot ziens" en een welgemeende broedergroet.

Freddy

Wereldbeker voetbal en Brazilië:

Het is weer zo ver, het vierjarige circus van de wereldbeker voetbal is van start gegaan! Miljoenen mensen over de hele wereld zullen weer vastgekleusterd zitten aan hun televisietoestel, niet in het minst in het voetbalgekke Brazilië. En natuurlijk worden de Brazilianen weer wereldkampioen, eraan twijfelen zou daar getuigen van een verregaand gebrek aan patriottisme. In het weekblad Carta Capital verscheen vorige week een interessant sfeerartikel rond de hele heisa van de wereldbeker en de deelname van de "seleção brasileira" . Ik laat jullie even mee genieten. " De Wereldbeker maakt in kanarieland (referentie naar de gele voetbaloutfit van de Braziliaanse ploeg -noot van de vertaler) de beste en de slechtste gevoelens los. Meestal hebben de laatste de overhand.

Voetbal doet ons even ons minderwaardigheidscomplex, aanwezig in de diepste holten van onze nationale ziel, vergeten. Velen slaan zo ver door dat hun groen-geel (de officiële kleuren van Brazilië -noot van de vertaler) geloof gaat lijken op fundamentalistisch fanatisme voor het aangeboren voetbaltalent van de Brazilianen met hun knappe samba-voetbal. Voor hen is de nationale ploeg onklopbaar, en wie hen toch klopt, heeft de match gekocht zoals de roemruchte finale tegen Frankrijk in 1998. Nog altijd zijn veel Brazilianen overtuigd van de samenzwering

tegen hun land door de zogenaamde frauduleuze winst van de Fransen. Dat er bij een omkoping altijd twee partijen zijn, zij die omkopen en zij die zich laten omkopen, doet niet ter zake... Voetbal en samba vormen in dit land een geheel, het zijn twee elementen die ons van de rest van de wereld onderscheiden en ons er doen boven uitstijgen. Vanaf het moment dat de bal het veld oprolt, beginnen overal de tamboerijn en de drums te weerklinken in een verdovend ritme in harmonie met het heen-en-weer kaatsen van de bal. Het is een iconische, onweerstaanbare, dikwijls tot vervelens toe opgevoerde en opgeklopte uiting van vreugde van een land dat blijkbaar de behoefte heeft om verdurend de anderen, en ook zichzelf, te moeten overtuigen dat het een gelukkig land is.

Het geweld dat in zijn alledaagse banaliteit onze steden overheerst, of die uitbarst in punctuele ontladingen zoals vorige week de gewelddadige inval van een 300-tal landloze boeren in het Nationaal Congres, wordt in het licht van het voetbalfeest beschouwd als een schoonheidsvlek op de vreugde, de uitzondering die de regel bevestigt van een land vol blijdschap en nationale trots. Uitbundigheid en vreugde ten allen prijzen, dat is ons bruto nationaal product.

Gedurende de 4 weken van de Wereldbeker zal het humeur van de natie op en neer gaan samen met de prestaties van Ronaldinho Gaucho en zijn ploeggenoten. Het vaderland van de voetbalschoenen zal, drijvend op een zeepbel van surrealisme, weer gekenmerkt worden door nagelbijters, zwoel swingende mulattinnen, krampachtig en zenuwachtig benen- en armengespartel, afgeblakerde nationale vlaggen overal waar het oog reikt in een soort nationalisme dat blijkbaar als het ultieme schuiloord wordt beschouwd, niet wetende dat achter de goal de desillusie op de loer ligt.

We mogen van het voetbalspektakel, territorium van hyperbolische stuiptrekkingen van passie en haat, niet verwachten dat het geregeerd wordt door rede en fatsoen, hoezeer de commentatoren en experts hun best doen om professionalisme en sereniteit te simuleren. Maar toch zou het niet slecht zijn dat wat gezond verstand onze groen-gele kleurenblindheid zou bijschaven. In de allesoverheersende berichtgeving over het wereldbekergebeuren van de media is toch duidelijk een opgeklopte euforie te bespeuren? Euforie is een prima smeermiddel voor bloeiende zaken, het stimuleert de verkoop in een Wereldbeker die big business is geworden over heel de planeet. Multinationals en fabrikanten van gekende merken op het vlak van kledij en dies meer swingen een multimiljonaire cijferdans. De commercie supportert, de media sluiten zich aan, het is een ideaal broeinest voor het produceren van gemanipuleerd optimisme.

Het in Duitsland opgestelde mediacircus overspoelt ons elke dag met krampachtige uitingen van zelfophemeling. Elk recht op twijfel of pessimisme zijn ronduit verboden. Maar aangezien de krantenlezer of nieuwskijker ook nog wel eens wat anders wil dan het bijziende gejubel, wordt er ook afgedaald uit de tribunes naar de laagten van de kleedkamers waardoor onbenulligheden ook wereldnieuws worden. Geven we maar als voorbeeld de overdreven aandacht voor de anatomie van de spelers. En dan hebben we het nog niet over die vrouwen, sommigen eerder mannen, Braziliaanse en andere, die hun handel als het ware tot aan de deuren van de kleedkamers brengen in een natuurlijk oprechte bezorgdheid over het intieme welzijn van de spelers, entourage en supporters (geschat wordt dat zo'n 300.000 dames en juffrouwen in Duitsland zullen toezien op dit belangrijke facet van het leven, de meeste afkomstig uit Oost-Europa, sommigen zelfs uit de hogere klassen die op een bijzondere wijze het gezinsbudget wensen bij te spijzen). Neen, we hebben het hier over het feit dat de Brazilianen bij het ontbijt een gedetailleerde en realistische beschrijving en fotoreportage kregen van een probleem met de teennagel van Ronaldo. Het probleem bracht een hele discussie op gang in een rookgordijn van intellectualisme onder experts, commentatoren, psychologen, sociologen etc. Nooit werden geweld en armoede in dit land aan een uitvoerigere analyse onderworpen. Gelukkig werd een oorzaak gevonden voor het ongemak van de speler, de nieuwe voetbalschoenen! Hoe was het mogelijk dat deze kleinoden, die volgens de reclame wonderen zouden moeten doen, het ervaren werkinstrument van ons Fenomeen (de koosnaam voor Ronaldo, O Fenomeno -noot van de vertaler) zo konden toetakelen? Het land hield de adem in bij het zien van de gekwetste voet van de superster, urenlange debatten werden eraan besteed. De fabrikant van de schoenen moest uitleg komen geven aan de natie. Er werd

gesuggereerd dat het hele incident toe te schrijven was aan een list van Ronaldo zelf die het multimiljoonaire contract met de fabrikant graag zou verlengen tegen een nog wat hogere prijs, even wat theater maken en dreigen met weggaan kan daarbij goed helpen.

Maar dit is natuurlijk alleen maar voer voor de paranoïde medemens die overal samenzweringen ontwaart. Of misschien was het wel een complot tegen Brazilië waarbij ook de beroemde schoenfabrikant, ja Nike, werd betrokken?

Even later weer paniek. Tijdens een trainingsoefening bezeerde aanvaller Ronaldinho Gaucho zich aan het achterwerk. Met een van pijn doortrokken gezicht kon hij zijn eeuwige glimlach toch nauwelijks onderdrukken. Er kwam een heuse inspectie van het lichaamsdeel aan te pas temidden van het veld door nieuwe sterspeler Robinho, een soort mascotte van de seleção. Na een crème op de plaats uitgesmeerd te krijgen, kon de held even later de training gewoon verder zetten. En zo kreeg de hele voetbalnatie 's anderendaags bij het ontbijt via de kranten de half naakte kont van Ronaldinho voorgeschoteld.

Niks tegen voetbal, en nog veel minder tegen feesten, maar wanneer de schoonheid van het Braziliaanse spel overheerst wordt door vulgariteit in een dorstig streven naar nieuws dat als enig doel heeft het nog verder opkloppen van het surrealisme en hautaine optimisme, is de pret eraf. En dan hebben we het nog niet gehad over de polemiek rond het al dan niet te zwaar zijn van Fenomeen Ronaldo, een discussie waarin zelfs president Lula zich moeide en waarvoor hij zich nadien moest verontschuldigen, alsof deze laatste niet genoeg te doen heeft op vier maanden voor de verkiezingen...

Bron: Carta Capital, week van 5 juni.

Guy De Nocker
Juni 2006

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: **000-0173311-69** van PROMA, Vorstlaan 199 te 1160 Brussel, met volgende vermelding:

PR 63.70.82 Fr. Goven / Braz.

Indien het jaarlijks totaal van je giften minstens **30 euro** (*) bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

()Deze 30 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 15 euro (ongeveer 600 BEF). Houd hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!*

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Website : <http://users.skynet.be/nbpastoral/>
Nieuwsbrief per e-mail ? Schrijf je in!
(en help ons zo druk- en verzendingskosten te besparen)
Stuur een mail naar nbpastoral@skynet.be
met vermelding 'niewsbrief pastoral'.